

คำวินิจฉัยของ นายอรรถ หวังอ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๖/๒๕๕๖

วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายนิติพงษ์ เกียรติทองศรี) ในคดีอาญา หมายเลขดำที่ ๔๒๔/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๑๑๗๘/๒๕๕๕ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕

ข้อเท็จจริงได้ความว่า พนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์ เป็นโจทก์ ฟ้องนายนิติพงษ์ เกียรติทองศรี ผู้ร้องเป็นจำเลย ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนไว้ในครอบครอง พาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต และพยายามฆ่าผู้อื่น ต่อศาลจังหวัดบุรีรัมย์ ปรากฏเป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๔๒๔/๒๕๕๒ ผู้ร้องให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ผู้ร้องได้ยื่นบัญชีระบุพยาน ลงับลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ และวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๔

เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ร้องได้ขอหมายเรียกพยานเอกสารตามบัญชีระบุพยานลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ลำดับที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ คือ คำให้การในชั้นสอบสวนของนายประดิษฐ์ ดอกพิกุล นางอ่อนศรี แก้วไชสง และนายบุญชู จันทร์ใส และตามบัญชีระบุพยานเพิ่มเติม ครั้งที่ ๑ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลำดับที่ ๑ ถึง ๖ ได้แก่ คำให้การในชั้นพนักงานสอบสวนของนายสุพล บทไชสง นางสมทรง จริงประโคน และนายสมควร สุทธิประภา เอกสารการส่งตรวจหาเขม่าดินปืน ที่มีผู้ต้องหา เอกสารการส่งของกลางมาตรวจพิสูจน์ของพนักงานสอบสวน และเอกสารรายงาน การตรวจพิสูจน์ของกลาง วัตถุพยาน และผลการตรวจหาเขม่าดินปืนและของกลางของผู้ชำนาญการ ในคดีนี้ทุกฉบับ ซึ่งอยู่ในความครอบครองของโจทก์ เพื่อเข้าสู่สำนวนพิจารณาให้แก่ผู้ร้อง เนื่องจาก ผู้ร้องไม่สามารถนำมาด้วยตนเองได้

ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ได้หมายเรียกพยานเอกสารจากโจทก์ ขอให้ส่งพยานเอกสารเพื่อประกอบการ พิจารณาคดี ก่อนวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ โจทก์อ้างว่า คดีดังกล่าวอยู่ในระหว่างการสืบพยานโจทก์ และเอกสารหลักฐานดังกล่าวเป็นเอกสารหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ซึ่งโจทก์มีความจำเป็นต้องใช้ ประกอบการสืบพยานของโจทก์ จึงยังไม่อาจส่งต่อศาลได้ แต่เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้ว หากศาล เห็นสมควรจะเรียกสำนวนการสอบสวนเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๑๗๕ โจทก์ก็จะส่งสำนวนการสอบสวนมาเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาล

ผู้ร้องได้ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ว่า ตามกฎหมายลักษณะพยานคู่ความทั้งสองฝ่ายต่างมีสิทธิที่จะอ้างอิงพยานหลักฐานร่วมกันได้ พยานดังกล่าวผู้ร้องอ้างเพื่อเป็นพยานและต้องการใช้ในการชกค้ำพยานโจทก์ ที่โจทก์อ้างว่า คดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการสืบพยานโจทก์ และเอกสารหลักฐานดังกล่าว โจทก์มีความจำเป็นต้องใช้ประกอบการสืบพยานโจทก์ต่อไปนั้น ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดรองรับ โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องนำส่งต่อศาล และที่โจทก์อ้างว่า เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้ว หากศาลเห็นสมควรจะเรียกสำนวนการสอบสวนมาประกอบการวินิจฉัยของศาล โจทก์ก็พร้อมจะส่งสำนวนการสอบสวนมาเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาลนั้น เป็นข้ออ้างคนละประเด็น เพราะตามข้ออ้างนี้เป็นกรณีที่ศาลเห็นสมควรจะเรียกสำนวนการสอบสวนมาประกอบการวินิจฉัยของศาลเมื่อการสืบพยานโจทก์และพยานจำเลยเสร็จสิ้นหรือกระบวนการพิจารณาเสร็จสิ้นแล้ว แต่กรณีของผู้ร้องเป็นเรื่องที่ผู้ร้องอ้างเป็นพยานและต้องการใช้ในการชกค้ำพยานโจทก์ การที่โจทก์ขัดขืนไม่ส่งพยานเอกสารตามหมายเรียกของศาลเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗๐ ผู้ร้องจึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้โจทก์ส่งเอกสารตามหมายเรียก ฉบับลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ เพื่อประกอบการพิจารณาต่อศาลอีกครั้ง

ศาลจังหวัดบุรีรัมย์มีคำสั่งว่า ข้ออ้างของโจทก์ที่ไม่ส่งเอกสารหลักฐานตามที่ผู้ร้องขอให้เรียกมา มีเหตุผลอันสมควร ไม่ถือว่าโจทก์มีเจตนาขัดขืน

ทนายผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดบุรีรัมย์ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๕ ว่า คำสั่งของศาลจังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งได้ยึดถือข้ออ้างของโจทก์ที่ไม่ยอมส่งพยานเอกสารและอ้างประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ นั้น เป็นข้ออ้างคนละเรื่องกัน เพราะการพิจารณาศาลต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญและตามกฎหมายโดยต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ ด้วย เมื่อการใช้บทบัญญัติของกฎหมายตามที่โจทก์กล่าวอ้างเพื่อปฏิเสธการส่งพยานเอกสารต่อศาล และที่ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ใช้วินิจฉัยทำให้จำเลยต้องเสียสิทธิในการต่อสู้คดีและทำการวินิจฉัยคลาดเคลื่อนต่อข้อกฎหมายและขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และเป็นกรณียังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงขอให้ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ส่งความเห็นของผู้ร้องเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ มีคำสั่งให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของผู้ร้องให้สำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๑๒ ประกอบข้อ ๓๗

คดีมีปัญหาต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ บัญญัติว่า “การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล ซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์” ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ บัญญัติว่า “เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้วถ้าเห็นสมควร ศาลมีอำนาจเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการมาเพื่อประกอบการวินิจฉัยได้”

พิจารณาแล้ว เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ เป็นบทบัญญัติที่อยู่ในหมวดศาลในบททั่วไป เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี ซึ่งกำหนดให้เป็นอำนาจของศาล แต่การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีของศาล ศาลจะต้องดำเนินการให้เป็นตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และถือว่าการกระทำในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ สำหรับกรณีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ นั้น ได้บัญญัติให้อำนาจศาล เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้ว และถ้าเป็นเรื่องที่ศาลเห็นสมควรที่จะเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการเพื่อประกอบการวินิจฉัยก็ให้เรียกได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ถูกกฎหมายให้อยู่ในดุลพินิจของศาลว่า จะเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการมาพิจารณาประกอบการวินิจฉัยคดีหรือไม่ ศาลอาจจะเรียกหรือไม่เรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการก็ได้ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงเหตุสมควรและความยุติธรรมด้วย ที่ผู้ร้องอ้างว่า ตามกฎหมายลักษณะพยานคู่ความอาจอ้างพยานหลักฐานร่วมกันได้และผู้ร้องขอที่จะใช้เอกสารที่เป็นสำนวนการสอบสวนเพื่อใช้ประกอบการซักค้านพยานโจทก์ นั้น เป็นคนละเรื่องกัน ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ เป็นเรื่องระหว่างศาลกับพนักงานอัยการ ไม่ใช่เรื่องสิทธิที่จะอ้างพยานหลักฐานร่วมกันดังที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง ที่โจทก์อ้างว่า เอกสารหลักฐานดังกล่าวเป็นเอกสารหลักฐานสำนวนการสอบสวน ซึ่งโจทก์มีความจำเป็นต้องใช้ประกอบการสืบพยานโจทก์ไม่อาจส่งต่อศาลได้ จึงรับฟังได้ ข้ออ้างของผู้ร้องไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น จึงไม่รับคำร้องไว้พิจารณา

นายอูระ หวังอ้อมกลาง

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ